

1963

PIGEN OG PRESSEFOTOGRAFEN

DANSK SVENSK FILM præsenterer
MERRY FILM produktion's

PIGEN og PRESSEFOTOGRAFEN

I FARVER

Personerne:

Bastian, pressefotograf	DIRCH PASSER
Lene, journalist	GHITA NØRBY
Søren, redaktør	PAUL HAGEN
Yvette	JUDY GRINGER
Advokat Gomsen	Axel Strøby
Kontorassistent ved bolig-nævnet	Ove Sprogøe
Oberst Arnold Christiansen	Bjørn Watt-Boelsen
Fru oberstinde Christiansen	Bodil Steen
En stuepige	Kirsten Passer
En vicevært	Arthur Jensen
Giftefoged	Carl Johan Hviid
En portvagt i lufthavnen	Poul Clemmesen
Sir Thomas Gellinski	Herman Gellin
Koncertmester	Poul Wøldike
Bodyguards for en udenlandsk diplomat	Bjørn Spiro
	Finn Hilligsøe
	Albert Watson
	Gunnar Strømvad
	Holger Vistisen
En ældre dame	Ellen Margrethe Stein
En dame på gaden	Åse Werrild
En piccolo	Jan Priiskorn-Schmidt
Som gæster:	
Fru advokat Gomsen	Hanne Borchsenius
Kontorassistent ved bolig-nævnet	Sigrid Horne-Rasmussen
OG	
Jarl Kulle, berømt svensk skuespiller ...	JARL KULLE

Ghita Nørby's
brudekjole er leveret af
LILLY's kjoler

Instruktør:
Sven Methling

Manuskript:
Solveig Ersgaard m. fl.

Cheffotograf:
Henning Christiansen,
D.F.F.

Kamera-ass.:
Lennart Carlsson
Leif Jappe

Tonemester:
Poul Nyrup

Tone-ass.:
Torben Øksnebjerg

Dekorationer:
Bastian

Musik:
Ib Glindemann

Regi:
Palle
Schnedler-Sørensen

Belysning:
Torben Nielsen,
Kelvinlux

Make-up:
Lene Ravn

Klipning:
Sven Methling
Ernst Møholt

Kopi:
Johan Ankerstjerne A/S

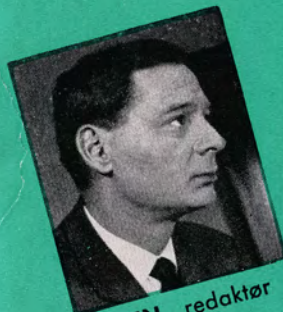
Fortekster:
Arne Olsen

Farver: Eastmancolor

Producent: Henrik Sandberg . MERRY FILM produktion

- og her er så...

VERDENS HURTIGSTE BLADSTAB

SØREN . redaktør
(Poul Hagen)

LENE . journalist
(Ghita Nørby)

BASTIAN
pressefotograf
(Dirch Passer)

på VERDENS STØRSTE UGEBLAD

TIT OG LYT

KÆRE VENNER!

Tidlig morgen – hjemme hos mig.

• Telefonen ringer. Min første indskydelse er at smide den ud af vinduet. Min anden indskydelse er at lade være. Den vil alligevel blive hængende i snoren, og så hænger den bare der og ringer ...

Jeg ta'r den i dybe tanker – og pyjamas.

Charmerende damestemme: – Må Tidens kvinder komme og ta' Dem på sengekanten?

Jeg: – Ja, mange tak ...

... hvorefter jeg, søvnic som jeg er, lægger mig på gaflen og putter dynen godt ned om telefonen. Fem minutter efter er jeg vågen som et lys – det går op for mig, at om en kort stund vil alle tidens kvinder stå i kø ved min sengekant. Sådan er det altid. For lidt og for meget, som man siger. Jeg burde have bedt om at få damerne fordelt over mindst to-tre dage. Men nu er det for sent, jeg stryger min pyjamas med et krøllejern, kommer lidt Harald Jensen i håret (hvem vil ikke gerne have succes), sætter mig på sengekanten og ser tilfældig ud.

Straks efter ankommer Tidens Kvinder.

Han har fuldskæg. Han er pressefotograf.

Heldigvis er der lidt Harald Jensen til-

bage i dunken, så der er lidt til fulds-kægget også.

Men det bliver aldrig det samme ... jeg mener, når der nu fakta findes nydelige, kvindelige pressefotografer ...

Man bedes venligst misforstå mig på den rigtige måde. Jeg er en vild beundrer af pressefotografer, i hvert fald halvild. Mest beundrer jeg naturligvis dem, der ikke har fulds-kæg, hvis De et øjeblik vil gøre Dem umage med at følge mig. Pressefotografen er vor tids helt – her mener jeg ham med fulds-kægget. De andre er heltinder. Tænk, hvad de kommer ud for – fulds-kægsfotograferne. På samme dag kan de risikere at skulle fotografere en ildebrand – en skøjteløber – en badepige – en borgmester – en bugtaler – en skønhedsdronning – og Lis Groes. Det er sandelig et job, der kræver nerver af nylon.

Jeg snakker så tit med pressefotograferne. Flike fyre. Jeg har mange venner blandt dem. De flokkes om mig – de bruger mig til at kravle op ad, hver gang det kniber med at få overblik. Selv siger de, at deres job ikke er noget at tale om. Men de taler ikke om andet. De siger også, at de har verdens korteste arbejdsdag – det tager kun en tusinddel sekund at tage et billede af Judy Gringer. Resten af tiden bruger de bare til at stirre på hende.

Det er en af grundene til, at jeg godt kunne tænke mig at blive pressefotograf selv, men indtil nu har jeg måttet

- DIRCH... som De kan li' ham ▶

i, og jeg huskede i hvert enkelt tilfælde at indstille det hele korrekt – De ved, afstand, tid, blender og piskeris og alt det. Jeg gjorde kun een lille fejl. Filmen. Jeg brugte den samme film hver gang. Den blev en anelse mørk i det. Så tænkte vi naturligvis på at indspille hele forestillingen forfra, og sende filmen til fotohandleren efter hver optagelse ... men De ved, selv en skuespiller kan blive træt af for mange fremkaldelser. Den sidste var frygtelig, ikke? God forlystelse!

Venlig hilsen
Dirch Passer.

nøjes med at være med i den film, De nu skal se. Nådada ... når jeg tænker på, hvor skægt vi havde det med at lave den, så må de rigtige pressefotografer have det mægtigt til daglig. Vores var jo kun film ...

Når De har set filmen er der et spørgsmål, De vil stille. Dette: Var der mon film i hans apparat under optagelserne? Det kan jeg svare på straks, så er vi fri for alt det vrøvl med, at De ikke kan finde mig i telefonbogen (jeg er træt af at stå i telefonbogen – det er det eneste sted, man ikke kan komme til at sidde ned). Svaret er: Der var film

E. L. TRYK

SUNBEAM ALPINE

Alle mandfolks drøm siden drengene
er virkeliggjort i denne lækre
sportsvogn der medvirker i filmen

Nærmeste BRITMO-forhandler kan gøre Deres drøm til virkelighed.

